Ч. 199 Четвер 4 (16) вересня 1897. Рік VII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львов. в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостах на провінциї:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр

Вісти політичні.

(Хорватско-словіньске віче в Люблянї. — Будапештеньскі часописи о гостинї цїсаря Вільгельма. — Положене в Ішпанії.

На хорватско-словіньске віче з'їхало ся 1700 відпоручників з Побережа, Країни, Стириї, Каринтиї, Дальматиї, а навіть з Хорватиї і Славонії. Всї посли словіньскі до ради державної були на вчерашнім отвореню віча. Проводив пос. Ґреґорчич, а до почетної президиї покликано маршалка краевого Детелю, пос. Барвіньского і бар. Рукавину, провідника опозицийного хорватского клюбу. Пос. Страньский зложив вічевикам желаня від ческоло народу і впевнив Словінців о непохитній солїдарности з ними Чехів. Вкінци висказав бажане, щоби всї Славяни получили ся в одно сторонництво.

Барвіньский в промові на пів словіньскій, а на пів рускій положив притиск на словіньску солїдарність в ставленю жадань. Висказав бажане, щоби Словінцї і Хорвати здобули вкінци свої права.

Дальматиньский посол Вукович впевнив Словінців о цїлковитій солїдарности з ними Хорватів.

Пос. Шустершич обговорював події в парляментї і заходи правительства около сотвореня більшости. Річи так зложили ся — говориз бесїдник — що Словінцї мусять бути приготовлені на довголїтну, рішучу борбу о свої права. Словінцї надіють ся, що теперішна більшість витреває і переведе в практицї свою проґраму.

Инші бесїдники предкладали подрібні бажаня поодиноких країв, замешкалих Словінцями і деколи виступали против правительства, за упослїджене Словінців в полудневих провінциях австрийских. Віче значною більшостию ухвалило кілька резолюций. Перша похваляе проґраму союза полуднево славяньских послів в Радї державній і взиває той союз, щоби лиш так довго витревав в складї більшости, доки она рішучо буде підпирати его проґраму.

Инші резолюциї домагають ся повного рівноуправненя Словінцїв і Хорватів в Країнї, Каринтиї, Стириї і на Побережи, іменованя на посади у всїх державних урядах урядників, володїючих добре славяньскими язиками, визначеня теперішним урядникам речинця до вивученя ся хорватского і словіньского язика, заснованe словіньских середних і народних шкіл, надаваня парохій словіньским духовним, зненесеня оплати шкільної, перенесене осїдка істрийского сойму до Паренца, словіньского язика у всїх урядових актах, котрі відносять ся до Словінцїв і Хорватів, запоруки личної свободи в часї виборів, а так само і для послів, остаточного утвореня паралельних кляс в цилїйскій ґімназиї, а також заложеня школи рільничої, учительскої семинариї і школи кутя коний в Цилеї з словіньским язиком викладовим.

Всї будапештеньскі часописи витають в найгорячійших словах прибувшого на великі маневри Є. Вел. Цїсаря, обговорюють рівночасно у вступних статях гостину німецкого цїсаря на Угорщині і горячо его витають як представителя держави з тридержавного союза. Часописи висказують бажане, щоби цїсареви Вільгельмови подобала ся Угорщина і надіють ся, що аж коли цїсар загостить до Будапешту, що ладить ся на его приняте і коли пересьвідчить ся наочно о одушевленю з яким повитає его населене, тодї згадка переведених днїв на Угорщинї полишить ся незатертою в его памяти.

З Ішпанії приходять сумні вісти. Добуте твердинї Вікторня де ляс Турас ворохобниками на Кубі збільшило ще невдоволене населеня в краю против правительства і ґен. Вайлера. Побоюють ся, що ворохобники кубаньскі будуть старати ся тепер утворити формальне правительство і візвуть помочи Сполучених Держав.

Рівночасно в самій Ішпанії ширять ся дальші замахи анархістичні і рух Карлїстів. Бомби кидані майже що дня доказують, що анархісти не спочивають. Також члени военного трибуналу в Барцельонї, котрий засудив анархіста Сампава на смерть одержали від анархістів вироки смерти з повідомленем, що жде їх та сама доля, яка стрітила Кановаса і шефа поліциї в Барцельонї, Портаса. Правительство ішпаньске мало звернути ся до всїх держав з предложенем уложеня спільного закона против анархії. Портуґалїя, Італїя, Бельґія і Франция мали зараз згодити ся під услівем, що до них прилучить ся Анґлїя і Швайцария. Тимчасом Карлїсти аґітують живо і орґанїзують войско. Взагалї всї побоюють ся в Ішпанії домашної війни.

Новинки.

Львів дня 15-го вересня 1897.

— **Іменованя.** Є. Вел. Цїсар надав прокураторови державному у Львові Володисл. Сердовскому титул і характер радника висшого суду краевого. — Видїл краевий іменував у відділї рахунковім: Вол. Янковского ад'юнктом, Кар. Фрід-

5)

НЕКУПНЕ.

(Оповідане з российского — П. Н. Полевого).

(Дальше).

V.

Драґуньский полк, в котрім служив Іван Семенович, стояв залогою в місточку Засодимичах, н-скої ґубернії — в однім з тих Богом забутих місточок, котрі так добре знакомі офіцирам кінноти. Ціле місточко складало ся з болотнистої торговицї, на котрій вічно товпились і кричали жиди разом з селянами коло возів з сїном, вівсом, маслом, дьогтем і всякими сїльскими продуктами. Площа була довкола забудована якимись безобразними, як небудь забіленими камінними домами місцевих богатійших жидів, що вели всї справи на 40 верстов довкола Засодимичів. За тими домами, на горбку понад річку тиснули ся в сїрій купі маленькі, брудні, обідрані домки, в котрих серед страшного болота і вонї скупило ся пятитисячне населене місточка. З тої маси домків аж на самім краю місточка вирізнював ся ще один камінний дім, з величезним перекривленим ґанком і воротами. Той дім, добре знаний всїм, кого доля занесла до Засодимич був заїздним домом купця Мойсея Мордкина, загального фактора, доставця і посередника.

Цїлком віддільно від маси домків, на березї річки Хвищ, білїли стїни лише що побудованих стаен і касарень, в котрих містили ся три скадрони драґуньского полку. Касарнї і стайнї були недокінчені і тому прочі три скадрони вже шестий рік з ряду тулили ся тимчасово по ріжних доохрестних селах.

Той полк був, як то кажуть войскові, скромний. Між офіцирами не було людий надто богатих, або привиклих розкидати гроші. Не було нї сильної гри в карти, нї надто голосних, буйних забав; а при тім і командант полку, штабовий офіцир був дуже точний, вимагаючий в службі і заедно займав офіцирів тактичними задачами. Лучало ся, ще по вечери в офіцирскім касинї засидить ся офіцирске товариство поза північ і випе кільканайцять фляшок, або якиий небудь поручник пічне в карти яку заборонену гру, в котрій програє з двіста рублів; — але подібні річи були не часті і зважали ся пригодою, о котрій в кружку офіцирів говорили і згадували два і три дни заяродом.

Головним елементом житя полку була страшенна нуда і такий спокій, що дуже тяжко було серед него не стратити голови, не попасти в яку крайність, або пристрасть і задержати рівновагу. Всї офіцири поза своїми служебовими занятями, жили тим, що безнастанно відвідували один другого, сотий раз обговорюючи пригоди свого житя або обсуджуючи давно вже рішені питаня лише тому, щоби ще раз поспорити о них і погорячитись. Але головним спасенієм від нуди, для більшости офіцирів було польоване, котрому многі віддавали ся з пристрастию та глядали в нїм і розривки і забави, а иноді просто покривки, аби перевести якийсь час поза зачарованим кругом касарнї, служби, касина і свого пустого мешканя з неминучим самоваром і вояком слугою.

Розуміе ся само собою, що серед такого однообразного житя кожда нова поява, кождий приїзд якого небудь начальства, кожде появлене яко небудь свояка, або своячки в родинї одного з женатих офіцирів — то всьо були такі подїї, що викликували в цїлім офіцирскім товаристві сензацию, розрух, толки, поясненя і розговори.

Можна собі представити, який переполох пішов перед полком по цїлім полку, коли всї довідали ся, що до полку між новобранцями мае прибути син московского мілїонера Гвоздина! Вість принято з початку за просту байку; але все таки обговорювано ту вість з ріжних точок дуже основно і подрібно в кружку офіцирів в касинї і на ріжних инших сходинах.

— Як хочете, а то просто непонятне! Чого він вступае на службу рядовим? Іменно рядовим, уважайте — говорив ротмістр Подбельский.

— Кажуть, що его отець — свиня, нічого не дае на удержане сина — і тому він на злість ему пішов на простого вояка — сказав котрийсь з офіцирів.

— І що ему з того? Задля вітця накида-

мана офіциялом, Олекс. Венгриновича асистентом, Казим. Злотницкого практикантом, Вол. Войцицкого аплікантом I-ої кляси, а Юл. Волошиньского аплікантом II-ої кляси. — Радниками суду краєвого іменовані маючі титул і характер радників суду краєвого секретарі судові: Фридр. Газенерль в Сучаві для Сучави, Ісид. Шарфенберґ-Маєр в Чернівцях для Сучави і др. Євг. Звислоцкий в Перемишли для Самбора: — опісля секретарі судові Андрей Алексевич в Золочеві для Золочева, Киприян Коцовский у Львові для Стрия, Адольф Ель в Чернівцях для Черновець; судия повітовий Едм. Володкевич в Бурштині для Стрия; заступник прокураториї Атан. Пріді в Чернівцях для Черновець; судиї повітові Леоп. Керт в Скалаті для Тернополя, Кароль Підляшецкий в Камінці струм. для Станиславова, Ів. Ґраф в Мостах вел. для Самбора, Мих. Новацкий в Борщеві для Станиславова; заступник прокураториї Володис. Варивода в Самборі для Стрия; секретарі судові Орест Ціцімірский у Львові для Львова, Володим. Гузар в Коломиї для Коломиї; судия повіт. Кар. Кавецкий в Чешанові для Львова; заступники прокуратора Фридр. Керберав Кербер і Ів. Ґарлицкий оба у Львові і оба для Львова; секретар суд. Герман Ґарфайн у Львові для Золочева; судия повіт. Юл. Тромпетер в Садагорі для Черновець; секретар суд. Ґуґон Круликовский в Перемишли для Перемишля; судия пов. Володисл. Діммель в Судовій Вишни для Станиславова; секретар суд. Володим. Яновский в Самборі для Самбора; судия повіт. Юлій Донигевич в Кіцмани для Черновець; секретар суд. Тит Адамяк у Львові для Львова; заступники прокуратора Людв. Гібль у Львові для Львова, Емиль Штібер в Перемишли для Перемишля і Іларіон Randomness Ончюл в Сучаві для Сучави; секретар суд. др. Дамян Савчак у Львові для округа львівского висшого суду краєвого; заступник прокуратора Йос. Оганович в Золочеві для Золочева; секретар суд. Володис. Прокопович у Львові для Львова; заступник прокуратора Ант. Невечержель в Чернівцях для Черновець; віцесекретар міністерскый в міністерстві судівництва Володисл. Вольтер для Львова; судия пов. Емануїл Якубічка в Монастириськах для Станиславова; заступники прокураторів Йоахим Лисяк в Коломиї для Тернополя, Діон. Гайдер в Самборі для Самбора, Флор. Малиновский в Станиславові для Станиславова, і Йос. Сваричевский в Самборі для Бережан; секретарі судові др. Артур Жебрацкий в Перемишли для Перемишля, Ів. Лекчиньский у Львові для Золочева, Яков Лебенштайн у Львові для Стрия, Йос. Кульчицкий в Самборі для Самбора; заступники прокураторів Алойсий Добряньский в Тернополи і Ст. Милашевский у Львові оба для Тернополя; секретарі судові Йос. Білевич у Львові для Коломиї, Антін Дольницкий у Львові для Львова і Николай Баньковский у Львові для Львова; судия пов. Ник. Трешкевич в Перемишлянах для Стрия; секретарі судові Ферд. Жегалович у Львові для Львова; заступник прокуратора Кар. Копец в Перемишли для Сянока; вкінци адвокат др. Леон Ґрабшайд в Чернівцях для Черновець. Дальше іменовані радниками суду краєвого яко начальники судів повітових з полишенем їх в дотеперішних місцях служби: судиї повітові Ферд. Гамцель в Миколаєві, др. Венед. Вайнреб в Винниках, Стан. Прачиньский в Теребовли, Ів. Гірш в Порохнику, Ісидор Лучаківский в Путилові, Кар. Шипайло в Мединичах, Адольф Шарфенштайн-Ценнеґ в Надвірній, Теофиль Недавиньский в Микулинцях, Павло Майслер в Ґурагуморі, Алойсий Тірман в Солці, Артур Авліх в Радехові, Кароль д'Абанкур в Журавні, Йос. Дроздовский в Збаражи, Михайло Кульчицкий в Богородчанах, Вінк. Ціхоцкий в Гусятині, Конст. Правецкий в Белзї, Йос. Шимонович в Товмачи, Леоп Бентковский в Сіняві, Ів. Киваровский в Турці, Спирид. Алексевич в Тлустім, Андрій Таньґель в Мільници, Юл. Сельский в Сокали, Балт. Шопиньский в Буківску, Іполит Копистяньский в Жабю, Володислав Виспяньский в Делятині, Володимир Арґасиньский в Раві, Мариян Маєр в Бирчи, Людв. Айзельт в Галичи, Макс. Фінкельштайн в Березові, Йосиф Лехицкий в Заболотові, Фридр. Маєр в Потоці золотім, Григорий Харак в Куликові, Франц Коман в Солотвині, Адольф Зоммер в Селетині, Володим. Заградник в Буську, Іван Лазорик в Рогатині, Ант. Пискозуб в Тисьменици, Володимир Яницкий в Жидачеві, Лукиліян Кмицикевич в Лїську і Людв. Герасимович в Щирци; вкінци іменований радником суду краєвого яко начальник суду повітового судия пов. Теодор Марков з Немирова для Бучача.

— Стан здоровля Є. Ем. Кардинала Сембратовича по перебутій в суботу операциї треває дальше взагалї добрий; горячки нема; пульс нормальний, сон добрий. При недужім находить ся все один з лїкарів, головно др. Ренцкий.

— Перенесеня. II. Міністер судівництва переніс радників суду краєвого Фил. Ціргофера в Сучаві і Алекс. Артимовича в Сучаві, обох до Черновець, дра Юл. Сопотницкого в Золочеві і Яндар. Баєвского в Золочеві, обох до Львова, Евст. Чвартацкого в Тернополи до Стрия і Альфр. Бандровского в Тернополи до Львова.

— Синод львівскої аепархії, що мав відбути ся у Львові сего місяця, відложено з причини недуги митрополита-кардинала на днї 12, 13 і 14-го жовтня.

— В справі перенесеня тлїнних останків бл. п. Епископа Снїгурского (і Архидіякона Лавровского) видав Еп. Ординарият перемиский таку відозву: „Від кількох уже лїт старали ся Епископ і Капітула о перенесене тлїнних останків бл. п. Епископа Йоана Снїгурского, великого благодїтеля Диецезиї і Капітули перемиской, із старого цвинтаря на друге одвітнїйше місце, понеже старе кладбище, перемінене на огород публичний, стало ся неодвітним на місце вічного супочинку. На тую цїль зложені зістали і добровільні датки від Вcч. Духовеньства, вказ котрих в своїм часі в Епарх. Вістнику був оголошений. Сего року в пятьдесяту річницю смерти (упокоїв ся в Бозї дня 24 вересня 1847 р.) великого того Архієрея і фондатора, рішив ся Епископ і Капітула перенести останки тїла его до крипти під церков катедральну, на що вис. ц. к. Міністерство уже призволило. Перенесене тое відбуде ся дня 7 жовтня с. р. о 8 год. рано з цвинтаря старого до церкви катедральної, в котрій після відслуженя парастаса і сьв. Литургії, домовина з тлїнними останками Покійного зложена зістане під церквою. Епископ і Капітула запрашають прото Вcч. Духовеньство диецезиї на сей церковний обряд, присьвячений памяти і вдячности для сего великого Архієрея нашого. — Від Еп. Ординарияту. Перемишль дня 31 серпня 1897.

— З ц. к. Дирекциї почт. Від 1-го вересня 1897 почавши будуть суми грошеві переказані до виплаги асиґнатами чековими ц. к. уряду почтових кас щадничих з винятком тих, котрих виплата послїдувати може тілько на підставі осібних посьвідчень (н. пр. посьвідчень житя, вдівства, убожества при виплатї рент асиґнованих через заведеня обезпеченя робітників від випадків) доручувать адресатам також в тих місцевостях, в котрих доручуванє посилок почтових відбуває ся посредством листових сїльских за оплатою іменно сталої належитости, виносячої 3 кр. від переказів чекових до 5 зр., а 5 кр. від переказів над 5 до 500 зр. а. в. — З ц. к. Дирекциї почт і телеґрафів. Львів дня 4 вересня 1897.

— З Яворівщини пишуть нам: Два роки доходить, як ми свою церковцю в Яжові старім почали реконструувати і слава Богу вже докінчили того року, а на Покров Пресьв. Богородиці, дня 13 жовтня буде она посьвящена. Перед По...

ти собі на шию току петлю? — крикнуло разом кілька голосів.

— Нехай би махнув на вітця рукою і вступив на охотника — то все було би лїпше — замітив старший штабовий офіцир Пишкин, мужчина незвичайно поважний.

— Видко, то вже такий дурак, такий купецкий синок,що навіть не міг зложити іспиту на охотника.

— Не пригадую собі, хто то говорив; але він має бути страшний пяниця — замітив дуже поважно поручник Флїґе, полковий ад'ютант, що визначав ся пристрастию мати все найвіродостойнїйші вісти. — Казали також, немов би отець умисне так зробив, щоби син був простим вояком....

— Ах, дайте-но спокій, Флїґе! — відповів сьміючись Пишкин — таж то не ті часи, коли можна було кого небудь віддавати до войска.... Що вам!

— Нї, панове, я бачу тут цїлком що иншого — вмішав ся в розмову штабовий ротмістр Двукраєв, що відзначав ся глубокомисльними гадками. — Я так гадаю, що той син мілїонера, той Ґвоздилин, — то небезпечний чоловік....

— Як то, як? — роздались голоси.

— А-ґі-та-тор? — торжественно промовив Двукраєв покручуючи вуси і таємничо оглядаючись.

Той погляд був такий несподїваний, що всїх зачудував і не викликав нїчиего супротивленя, і скорше заки би хто вспів заговорити, глубоко-умний Двукраєв вже потверджував свою гадку „неоспоримими", як він казав, доказами.

— Для мілїонера нїчого не значилоби скінчити хочби й офіцирску школу — а він, дивіть ся, прошу — іде і тягне жереб! Для мілїонера, хоч би він був дурним як чобіт — легко було би служити при якім небудь кінним полку в Москві і жити як в раю — а він іде до нас, до Засодимич. Нї, як хочете — тут щось мусить бути....

І Двукраєв многозначно підняв до гори вказуючий палець.

Офіцири ще більше були вбиті з толку, коли не довго по приходу новобранців до полку, одержав полковник від совітника Семена Ґвоздилина письмо, в котрім отець просив дозволу висилати синови гроші, по 250 рублїв місячно через канцелярию полку, а також просив приняти від него самого 5000 рублїв на украшене лише що викінченої полкової церкви.

— То він видко з вітцем не в гнїві! — толкували офіцири. — То і отець его цїлком не такий свиня, як о нім говорили.... Але що то таке?... Таж то перший случай в цїлім нашім корпусї!

— Як хочете, панове! — повторив Двукраєв так як перше многозначно — а я лишаю ся при своїй попередній гадції....

— То значить, що ви думаєте? Цїкаво би знати? — спитав поквапно Флїґе, насторожившы уха і прямо заглядаючи в очи штабового ротмістра.

— Аґітатор — торжественно промовив Двукраєв — і то дуже небезпечний. О, коби він попав ся в мою скадрону, я би его відразу приборкав.

Нїхто не відповідав Двукраєви і гадка о рядовім Івані Ґвоздилинї зложилась взагалї досить дивна і не цїлком прихильна.

Коли по всїх тих толках прибув разом з иншими новобранцями до полку і Іван Ґвоздилин — офіцири два дни цїлком не могли успокоїтись. Всї они по черзї під ріжними покривками перебували в тій касарни, в котрій умістили новобранців і приглядали ся мілїонерові-рядовому. Они побачили перед собою молодця середного росту, білявого, худощавого, з синими, трохи задумчивими очима, з ледве засїваючими ся вусиками. Він рішучо нїчим не визначав ся і видимо не хотів виріжняти ся від других новобранців; лише мундур лежав на нім складнїйше як на других і чоботи були шиті до міри.

Де-хто з офіцирів, Бог знає якими дорогами, вспів дізнати ся про деякі подрібности з минувшого житя Івана Семеновича. Довідали ся, що він скінчив ґімназию, що був відтак сїльским учителем і на питане вахмістра, чому пішов до войска, не користуючись своїми правами, відповів:

— Хочу служити у войску....

По тім всїм, нїхто не хотів приймати Ґвоздилина на свою одвічальність; і всї були навіть раді, коли він цїлком случайно попав ся іменно до скадрони Двукраєва, котрий з найбільшою ревностию взяв ся за виучене того дивного новобранця.

Наш штабовий ротмістр належав до ряду тих людий, котрих ввичайно називають „твердими головами". Задля бездоганної честности, задля точности в виповнюваню обовязків і знаменитого знаня подрібностий войскової служби — він був неоцїненим, знаменитим офіциром. Всї знали у него лиш одну слабість — до женщин, над котрими любив Двукраєв одержувати легкі і скорі побіди.... Але й поза тою слабостию мав Двукраєв один поважний недостаток. Коли він вже поза войсковою службою і параґрафами войскового закона, додумував ся сам до якого небудь пересьвідченя, або погляду, котре він називав „принципом", тодї вже збити его з того „принципу" не було нїякої можности. Він починав его всїм проповідувати,

кровом в днях 10, 11 і 12 жовтня відбуде ся у нас духовна місия, на котру запросили ми Всч. оо. Василиян зі Львова і з Кристинополя. На самже день Покрова Пресьв. Богородиції приобіцяв нам Преосьв. епископ Константин Чехович прибути до нас і доверщити посьвящення церкви. Тїшимо ся вже наперед на то торжество, тим більше, що на той день припадає у нас відпуст, наданий нашій церкви по вічні часи від сьв. Апостольского Престола. Не хотїли би ми самі користати з тої наданої нам душевної ласки, хочемо тим душевним кормом поділити ся і з нашими по Христї братями. Тому просимо Вас братя без ріжницї обряду, прибувайте в тих днях до нас, а ми постараємо ся о відповідне приміщене на ті три дни і ночи; наші загороди будуть для Вас отворені. — *Симеон Цїпивко* в імени громадян.

— **Еміґрацийні аґенти** розпочали роботу. Порозсилали по стрийскім повіті такі листи: „Вельможний Пан Возьний Судовий доручаючий позви до села Добряни, Стрий. Udine- Via Aquileja Nr. 29 Italia. — Поважаний Пане! З нинїшним днем постановив я розширити свої торговельні відносини і на той повіт в надії, що Ви, маючи широкі знакомости так в місци, як і в околици, могли би менї придбати численну клиєнтелю, прошу о ласкаве подане менї своєї близшої адреси в цїли дальшого порозуміня. — Легкий, значний і чесний (?) побічний дохід придасть ся певно кождому, отже не сумніваю ся, що нинїшне письмо стане задатком тревалої межи нами знакомости і зисковної для обох сторін кореспонденциї. Не могучи або не хотячи користати з нагоди, прошу подати той лист котрому з своїх товаришів, за що буду Вам дуже вдячний. Повідомляючи, що на кореспонденциї до Італії має бути марка за 5 кр. (на листї 10 кр.), дякую наперед за ласкаві труди і очікуючи відповіди: остаю з поважанем Nodari Silvio“. Супроти сего повинна наша інтелїґенция, що стикаєсь з народом, не засипляти справи, але завчасу отвирати очи нашим селянам, щоби не було за пізно, коли еміґрацийна горячка вибухне з новою силою

— **Страшна смерть.** О такій страшній пригодї доносять з Америки: Д. 24 серня плило двох дорослих мужчин і один хлопчик човном по озері Ірі повисше водоспаду Ніяґари. На нещасте човно дістало ся у вир і вода понесла его в сторону водоспаду. Всї намаганя, щоби видерти ся неминучій страшній смерти, були без успіху; човно пірване струєю гнало з скаженою скоростию, 50 кільометрів на годину. Нещасливі пробовали учепити ся скал, що стерчали над водою, але на дармо — упали в катаракту і погибли в очах многих людий, що стояли на березї, а не могли нїяк прийти їм в поміч.

— **О нещасній пригодї** пишуть із Зубрця коло Бучача: Михась 11-лїтний син одного господаря зубрецкого, попровадив дня 1 с. м. коня до води, привязавши собі узду до руки. Кінь сполохнув ся від когось чи від чогось, скочив нагле, а хлопчина, сїпнений, упав на землю. Кінь, наполоханий тепер упадом хлопчини, почав гнати і поволїк хлопця по земли яких сто кроків. Наслїдки показали ся страшні: волосе хлопчини було здерте з голови враз зі шкірою, лице страшно покалїчене, так само утерпіло цїле тїло. Спроваджений зараз із Бучача лїкар з цируликом зашив шкіру на голові, на третий день спроваджений другий лїкар доповнив недостатки в заосмотреню хорого — однак мимо сеї помочи нещасливий хлопчина таки помер 3-го с. м. Ся сумна пригода нехай стане за осторогу і другим батькам, аби уважали на дїти в обходї їх з кіньми та й взагалї з худобою....

— **Щедрий дар.** Берлиньска ґазета Börsen Courrier доносить про таку пригоду: Сербскій королевій Наталії, що тепер перебуває в Біяриц, пропав в невідомий спосіб диямант вартости 180.000 фр. Помимо всяких шукань не можна було его віднайти. Тогди королева отверто прирікла, що коли той диямант знайде ся, она жертвує его на добродїйні цїли. Два дни потім дістав ся знов загадочним способом дорогий камінь на столик королевої, а коло него карточка такого змісту: „чи королї дотримують слова?“ Королева хотїла довести, що не лише королї, але і королеві вміють додержати даного слова і жертвувала той диямант на льотерию, в котрої дохід в сумі 500.000 франків роздано бідним.

— **Практичний музика.** Що музики терплять велику спрагу, о тім вже чимало писали поети всїх віків. Отже недавно одна берлиньска часопись подала примір, що спрага і сьпів майже завсїгди ходять в парі. Именно якийсь сеннор Мілер-і-Кардевар з Тарраґони, затим дитя хорошого краю сьпіву і вина, велїв зладити собі патентом забезпечену ґітару, котрої внутре творить рід збірника для напитків, а зверху находить ся ще малий чопик. Чи сей практичний музика грає на ґітарі в заповненім станї чи користуєсь нею для покріпленя лиш підчас вандрівки по негостинних околицях, на жаль годї дізнати ся з сеї оповістки. Обавляти ся лише треба, щоби не довідали ся о тім наші музики, особливо басїсти, та не схотїли перемінити просторого внутря своїх басів в збірники пива. Тодї ледви, чи яке весїле пішло би гаразд!

— **Померли:** о. Евгенїй Дуткевич, гр. кат парох і властитель Рудна під Львовом, член многих руских товариств, дня 13 с. м. в 63-ім роц житя, а 39-ім сьвященьства; — о. Константин Манастирский, парох в Петликівцях, бучацкого деканата, дня 9 с. м., в 50-ім році житя, а 24-ім сьвященьства.

накидати, всім докучав ним до послїдного степеня і добивав ся вкінци того, що вже нїхто против его „принципу“ не виступав і з ним не спорив.... І тодї Двукраєв радував ся: він був твердо пересьвідчений не лиш о тім, що его „принцип“ представляє в собі неоспориму праву, але й о тім, що він всїх примусив признати ту неоспоримість своєю твердою льоґікою і вимовою.

Іван Семенович, що ще заочно був осуджений Двукраєвим як „підозріний аґітатор“, збудив до себе ще більше неприязнь ротмістра по своїм вступленю до скадрони. Він видав ся Двукраєву і понурим і гордим. Єму було і диво і досадно видїти, що Гвоздилин нїчого не просив, не докучав нїякими старанями о полекші — а именно тих старань Двукраєв від него ожидав і навіть збирав ся бути для него великодушним.... І так піддавши ся слїпій неприязни до Гвоздилина, Двукраєв рішив ся слїдити за ним крок за кроком і кождого дня систематично повтаряв вахмістрови ті самі питаня:

— Як у тебе Гвоздилин?

— Справний, ваше високоблагородіє.

— Богато листів дістає?

— Нї. Ще не дістав ні одного.

— А посилки з почти приходять до него?

— Нї. Ще не приходили.

— Гм! Гляди, щоби з ним остро. А нї, то ти відповіш менї.

— Слухаю, ваше високоблагородіє!

Але помимо тих строгих приказів, вахмістр завсїди доносив ротмістрови, що Гвоздилин у всїм добре веде ся, не ухиляє ся від нїяких робіт, всьо робить, що прикажуть.

— З касарнї не виходить?

— Два рази просив ся на польоване, ваше високоблагородіє.

— Без мого дозволу не пускати.

— Слухаю, ваше високоблагородіє.

— А книжки читає в касарни?

— Читає. Більше церковні.

— Гляди за ним. Гм! Щоби чого не вийшло.... Инакше відповіш....

— Слухаю, ваше високоблагородіє.

Час минав, а Гвоздилин все був добрий, після рапортів вахмістра. Вкінци Двукраєв прийшов на гадку, що може Гвоздилин підкуплює вахмістра, поїть вояків і що тому вояки всьо за него роблять, а вахмістр все добре о нїм рапортує.

„Або то єму тяжко? Та ж дістає місячно по 250 рублїв, непотріб!“ — гадав Двукраєв і нараз крикнув: — Гей, прикликати менї сюда вахмістра!

Вахмістр як би з під землї виріс.

— Ти нїчого не доглядаєш.... Не знаєш, що у тебе під носом дїє ся!

Вахмістр мовчав і стояв випрямлений як струна, ждучи, що дальше буде.

— Гвоздилин пє з вояками.... Поїть їх, га? Говори правду — не крути!

— Нї, ваше високоблагородіє. Нїчого не пє, а з вояками то й гадки нема.

— А кілько він тобі платить на місяць за то, що ти его покриваєш?

— Нїчого, ваше високоблагородіє. Я нїчого від него не брав, та й він сам не держить гроший у себе. Ось, за пять місяців взяв через мене із своїх гроший всього трийцять рублїв.

„Не може бути!“ — мигнуло в голові Двукраєва.

(Дальше буде.)

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: „Речинець переїзду поїздів сезонових ч. 23/1014/1114/1213 і 1214/1113/1013/24 поміж Краковом а Мшаною долїшною, котрий після розкладу їзди мав скінчити ся 15 вересня с. р., продовжає ся в сім році виїмково до 30 вересня включно“.

Австро-угорско-росийский рух граничний. З днем 1 жовтня 1897 увійде в жите додаток III. до тарифи часть II. зшитка 2 (тарифа виїмкова для збіжа і пр.).

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 15 вересня. Wiener Ztg. оголошує розпорядженє, в котрім вичислені ті школи промислові, котрих сьвідоцтво дає право до виконуваня ремісла. Між тими заведенями єсть промислова школа львівска, краківска і шевска в Старім Санчи.

Тотіс 15 вересня. Вчера скінчили ся цїсарскі маневри.

Рим 15 вересня. Потверджує ся вість, що король Гумберт, в часї своєї гостини в Гомбурзї старав ся зблизити Німеччину до Анґлії.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1897, після середно-европ. год.

ВІДХОДЯТЬ ДО

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	10·50	4·40	8·55	6·45	—
Підволочиск	—	1·55	6·—	—	10·05	11·—	—
Підвол. з Підз.	6·15	2·08	—	—	10·27	11·27	—
Черновець	6·10	2·40	—	10·30	—	6·45	10·45
Ярослава	—	—	—	4·40	—	—	—
Белзця	—	—	—	9·25	7·05	—	—
Тернополя	—	—	—	7·47	—	—	—
Гребенова [1])	—	—	—	—	9·20	—	—
Стрия, Сколього і Лавочного	—	—	—	5·20	—	3·05[2]	7·30
Зимної Води [3])	—	—	—	—	3·40	—	—
Брухович [4])	—	—	—	—	2·31	—	—
Брухович [5])	—	—	—	—	3·27	—	—
Янова	—	—	—	9·40	—	8·50[8]	7·48[9]
Янова	—	—	—	—	1·04[6]	3·15[7]	—

[1]) Від 10 липня до 31 серпня. [2]) До Сколього лише від 1 мая до 30 вересня вкл. [3]) Від 1 мая до 6 вересня в недїлї і сьвята. [4]) Від 1 мая до 6 вересня в недїлї і сьвята. [5]) Від 1 мая до 6 вересня в будні дни. [6]) Від 15 червня до 31 серпня лише в недїлї і сьвята. [7]) Від 1 мая до 14 червня і від 1 до 30 вересня що день, а від 15 червня до 31 серпня лише в будні дни. [8]) Від 1 мая до 30 вересня вкл. [9]) Від 1 жовтня до 30 цьвітня.

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від львівского: коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 36 мін.

За редакцию відповідає: Адам Кроховецкий

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.